

ERDEMİR
9. ÇELİK VE YAŞAM
HEYKEL YARIŞMASI
SERĞİ KATALOĞU

2026

ERDEMİR 9. ÇELİK VE YAŞAM HEYKEL YARIŞMASI SERGİSİ

Erdemir olarak, yarım asrı aşkın süredir ürettiğimiz çeliğin yaşamın her alanındaki yolculuğuna tanıklık ediyoruz. Bu yolculuğun sanatla kesiştiği noktada ise genç sanatçıların yaratıcılığına alan açmayı, onların özgün bakış açılarını desteklemeyi değerli buluyoruz.

Bu anlayışla düzenlediğimiz Çelik ve Yaşam Heykel Yarışması'nın dokuzuncusunda, Türkiye'nin dört bir yanındaki üniversitelerden genç sanatçılar çeliği kendi yorumlarıyla yeniden şekillendirdi. Kimi zaman bir düşünceye, kimi zaman bir duyguya, kimi zaman da geleceğe dair bir mesaja dönüşen eserler; çeliğin endüstriyel bir ürün olmasının yanı sıra güçlü bir sanat malzemesi olduğunu da bir kez daha ortaya koydu.

Bu yıl yarışmaya 14 üniversiteden lisans ve lisansüstü düzeyde eğitim gören öğrenciler toplam 88 eserle katıldı. Değerlendirme sonucunda 18 eser ödüle layık görüldü, 21 eser de sergilenmeye değer bulundu.

Yarışmaya katılan tüm genç sanatçılara; emekleri, cesaretleri ve özgün yaklaşımları için teşekkür ediyoruz. Çeliğe yeni anlamlar kazandıran bu eserlerin, sanatın dönüştürücü gücünü görünür kılarken geleceğin yaratıcı üretimlerine de ilham vermesini diliyoruz.

JÜRİ ÜYELERİ

Prof. Rahmi ATALAY	Anadolu Üniversitesi Heykel Bölümü Başkanı
Prof. Neslihan PALA	Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Heykel Bölümü Başkanı
Prof. Nilüfer ERGİN DOĞRUEK	Marmara Üniversitesi Heykel Bölümü Öğretim Üyesi
İhsan YILMAZ	Gazeteci, Sanat Eleştirmeni, Yazar
Prof. Marcus GRAF	Küratör, Akademisyen (Yeditepe Üniversitesi)
Ayper TOPCU	Grup Kurumsal İletişim Direktörü
Hilal ASLIBAY	Grup Kurumsal İletişim Müdürü

**“SONSUZ İNSAN,
SONSUZ FORM”**

“Sonsuz İnsan, Sonsuz Form”

İnsanlık tarihi, dönüşümün hikâyesidir. Her çağda yeni araçlar geliştiren, yeni düşünce biçimleri üreten ve sınırlarını yeniden tanımlayan insan, yaratıcı gücü sayesinde kendini sürekli yeniden inşa eder.

Bu dönüşümün en güçlü simgelerinden biri olan çelik, dayanıklılığı kadar değişime açıklığıyla da öne çıkar. Şekil değiştirebilir, yeniden işlenebilir ve her defasında farklı bir anlam kazanabilir. Bu yönüyle çelik, insanın bitmeyen yenilenme ve değişiminin somut bir karşılığıdır.

Bu yılki tema, insanın yaratıcı gücünü hem çeliğin sınırsız dönüşebilirliği hem de teknolojinin insan kimliği üzerindeki etkileriyle birlikte ele alır. Bu tema, insanın bitmeyen potansiyelinin doğayla sınırlı kalmayıp teknolojiyle de beraber evrildiğini vurgular.

Çelik, her dokunuşla yeniden şekil alır; insan da her çağda kendini yeniden tanımlar. Bugün ise bu dönüşüm, dijital çağın sunduğu yeni katmanlarla daha da derinleşiyor. Genç sanatçıların hayal gücü, çeliğin fiziksel formu ile teknolojinin görünmez etkilerini bir araya getirerek insanın “sonsuz” hâllerini görünür kılmaya davet ediyor.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

Yağız Akdoğan

■ Anadolu Üniversitesi

Gluttony

İnsan, doğası doymak bilmez bir açlık ve amansız bir tüketim dürtüsüyle tanımlanan bir varlıktır. Bedeni içten içe kemiren bu bitimsiz arzu yüzünden, fiziksel form derin bir tükenmişlik ve atalete mahkumdur. Varoluşun kendisi giderek ezici bir yüke dönüşür. Beden aşırı doygunluk sınırına dayandığında, geriye mutlak bir eylemsizlikten başka bir şey kalmaz. Durmaksızın sonsuzluğa doğru genleşmeye çabalayan form, en nihayetinde kendi devasa ağırlığı altında ezilir ve çaresizce kendi içine kapanır.

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

Mehmet Türken

■ Anadolu Üniversitesi

Miskin Keçi

İnsanlığın varlığını sürdürebilmesi; hareket etmeye, düşünmeye ve üretmeye devam etmesine bağlıdır. Bu eserde sürrealist bir yaklaşımla sandalye formu içerisinde yeniden yorumlanan keçi figürü, önce insanı, ardından tüm canlılığı temsil eder. Gücü, çevikliği ve yaşam enerjisiyle özdeşleşen bu hayvan, düşünmeden, üretimden ve eylemden uzaklaşmanın bir sonucu olarak durağan ve işlevsel bir nesneye dönüşmektedir. Keçinin sandalye formuna evrilmesi, canlılığın hareketini yitirdiğinde endüstriyel ve sabit bir varoluşa sürüklenebileceğine dair metaforik bir anlatı sunar. Eser, yaşamın sürekliliği ile eylem arasındaki ilişkiyi sorgularken, dönüşüm ve durağanlık kavramlarını karşı karşıya getirir.

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

Selin Varol

■ Anadolu Üniversitesi

Altüst

Yaşam ağacı pek çok kültürde ortaya çıkmış ve benzer anlamlara sahip olmuştur. Hiç birbiriyle temas kurmamış toplumlar bile benzer mitolojik anlatılar üretmiştir. Anlam olarak yaşam döngüsünü, cennet, yeryüzü ve yeraltı dünyasının bağlantısını vurgulamaktadır. Ancak burada görüldüğü üzere terstir.

Bunun nedeni, eskiden insanın varoluşunu ve nereden geldiğini, nereye gideceğini bu yaşam ağacıyla evrensel bir şekilde anlatabilirken bugün bu yaşam ağacının bu varoluşu açıklayamamasıdır. Çünkü artık doğayla olan direkt bağlantımız büyük oranda kesilmiştir. Bugün kimliğimizi, yani bizi biz yapan pek çok şeyi barındırdığımız internet, teknoloji yoluyla bize ulaştığı için doğayı açıklamaya çalışan mitolojik bir anlatı olan yaşam ağacı, günümüz dünyasında anlamsızlaşmış ve bizlere yabancılaşmıştır. Bu eser ise bu zihinsel değişimi bize göstermeyi amaçlamıştır.

İlayda İrem Baratan

HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ ■

Poiesis

“Poiesis (ποίησις), Antik Yunanca bir kelimedir ve en temel anlamıyla “meydana getirme”, “ortaya çıkarma”, “var etme” demektir.

Modern insan çoğu zaman kendi varlığını, üzerine geçirdiği katmanlar aracılığıyla kurar. Çalıştığı yerler, üstlendiği roller, yerine getirdiği sorumluluklar ve görünmek zorunda olduğu biçimler zamanla tenine yaklaşır; bazen tenin kendisinden bile daha kalıcı hâle gelir. Günün sonunda beden yorulur, değişir, yaşlanır ya da ortadan kaybolur; fakat ona ait olduğu düşünülen imgeler yaşamaya devam eder.

Eser, bir portre sunmaz; fakat bir insanın yokluğunda insanı düşündürür. Duvara asılı duran bu sessiz kalıntı, çağdaş yaşamın içinde giderek birbirine benzeyen bedenlerin, kimliklerin ve hikâyelerin ardından kalan boşluğu işaret eder. İzleyici karşısında duran şey bir gömlek değildir artık; bir zamanlar orada bulunmuş olabilecek herkesin izidir. Beden ortadan çekildiğinde, geriye onu tanımlayan şeylerin ne kadarının gerçekten ona ait olduğu sorusu kalır. Ve belki de çalışma, tam bu sorunun içinde yaşamaya devam eder.”

Enes Uçar

■ MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ

Dönüşürken

Bu çalışma, insanı sürekli dönüşen bir oluş hali olarak ele alır. Oluş ve çözülme aynı hareket anı ile anlatılır. Form, eksilme ve yeniden kurulma arasında sürekli değişir. Bu durum sonsuz dönüşüme işaret eder.

Vakkas Emre Yılmaz

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

Kendi Sessizliğinde

Bu eser, kendi sessiz dünyasında dinlenen bir çocuğu tasvir ediyor. Geometrik blok korunaklı bir iç mekan yaratırken, cilalı figür hassasiyet, hayal gücü ve direnci çağırıyor. Eser, izolasyon yerine, sessizliği içsel gücün ve yeni olasılıkların yeşerebileceği bir yer olarak sunuyor.

Güliz Doğan

■ ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

İnşa-i Makus

İnsan, var olduğu günden beri sınırlarını aşmanın, kendisini 'sonsuz' kılmanın peşinde. Taşa bırakılan ilk izden bugünün karmaşık sistemlerine kadar her üretim, ufka ulaşma arzusunun bir kanıtı. Fakat her inşa, aynı zamanda yeni bir sınırı da beraberinde getiriyor. İnsan, kendi elleriyle kurduğu sistemlerle çevrelendikçe, yarattığı araçların bir parçası hâline geliyor. İnşâ-i Mâkûs, bu dönüşümünü görünür kılıyor; gelecek adına inşa edilen her yeni katman, aslında insanın teknolojiyle ördüğü yeni kafesi. Sonsuzluğa ulaşma iddiasıyla başlayan bu çaba, insanın kendi elleriyle ürettiği teknolojinin içinde mahkûm kalmasına sebep oluyor.

MANSİYON

Umut Berke Özcan

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

Kesişen İzler

“Teknoloji bizi pürüzsüz yüzeyler ve dijital kusursuzlukla yeniden tanımlamaya çalışırken, insan kimliği aslında zamanla paslanan, aşınan ve düğümlenen organik bir süreçtir. Heykel, dijital çağın bu steril mükemmellik dayatmasını reddeder ve insanın ‘sonsuz’ potansiyelini çeliğin en çıplak haliyle ortaya koyar.

Formun kurgusunda, soyut ve çizgisel bir ağ içinde birbirine bağlanan iki figür yer alır. Sol üstte konumlanan kadın figürünün başı, kesişim noktasında erkek figürünün başıyla bütünleşerek devam eder. Bu dinamik kesişim, insan kimliğinin tekil ve yalıtılmış bir yapı değil; aksine ilişkiler, deneyimler ve ortak bir bilinç üzerinden şekillenen, sürekli evrilen bir bütün olduğunu gösterir.

Günümüzde teknoloji, genellikle üç boyutlu baskılar ve parlak yüzey kaplamaları aracılığıyla pürüzsüz, kusursuz ve birebir gerçekçi figüratif tasvirler yaratmak için kullanılıyor. Yalnızca görsel bir tatmin sunan bu yaklaşımın insanın organik derinliğini gözden kaçırma riskine karşın, bu çalışmada çeliğin doğal oksitlenme süreci kasıtlı olarak bir ifade biçimine dönüştürülmüştür. Yüzeydeki pas tabakası bir bitmemişlik belirtisi değil, formun zamanla girdiği diyalogun somut bir izidir. Pasın dokusu, insan kimliğinin pürüzsüz bir dijital veri olmadığını; yaşanmışlıklarla, zamanla ve etkileşimle dönüşen organik ve kusurlu bir yapı olduğunu hatırlatır.

Heykelin üzerinde yükseldiği ve onu ayakta tutan tamamen saydam, çizgisel kesişimlerden oluşan parçalı cam plaka ise bu anlatının zeminini oluşturur. Camın şeffaf yapısı ve birleşim yerlerindeki çizgiler, dijital çağın görünmez veri ağlarını ve hayatı çevreleyen rasyonel teknolojik altyapıyı simgeler. Ağır, organik ve zamana tabi olan paslı demir form, bu şeffaf dijital matrisin üzerinde dengede durarak varlık mücadelesini vurgular.

Neticede form, sonsuzluğu dijital olarak kusursuzlaştırılmış sabit bir bedende değil; zamanla paslanan, sınırları birbirine karışan ve tam da bu kusurlarıyla gerçekliğe kavuşan dinamik bir ilişkide bulur.”

Raşit Metehan Acehan

■ MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ

İz Bırakmayan / Dissolution

“Sonsuzluk zirve değil, eşiktir. Bir nesne ekran önünden geçerken yavaşsa okunur. Kütlesi, kenarı, ağırlığı. Hızlandıkça çizgiye dönüşür, sonunda iz bile bırakmaz. Nesne yok olmadı; ama form çözüldü. Sınırsız olan, tanımlanamaz olandır. Zıtlıklar da aynı yasayla bağlıdır. Gerilim olmadan ne siyah okunur ne beyaz. Tüm karşıtlıkları sentezde eritirsen geriye kalan bütünlük değil, görünmezliktir.”

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ

Ata Kırğız

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

Hiçbir Yere Ait Değil

Kıyamet sonrası hem içsel hem de çevresel yıkımın ve kaosun; çelikleşmiş kent dokusuna ve insanın dönüşen yaşam alanlarına yansımaları... Tekdüzeliğe alışmış, dijital çağın mekanik rutinleri içinde kimliğini yitirmeye başlayan bireyin zihninde büyüyen kaos; artık ait hissedemediği mimari formlar arasında kendi varlığını yeniden arayışı...

Emirhan Özkök

■ MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ

İnsan

“İnsan sonsuz bir varlık olduğu için değil, kendini sürekli yeniden kurabilme kapasitesine sahip olduğu için sonsuz görünür. Bu çalışma, bu bitimsiz oluş hâlinde bir kesit sunar.

Bir omurga üzerinde konumlanan üç yarım figür, kişinin farklı varoluş hâllerini temsil eder. Figürler tamamlanmış kimlikleri değil, kendini sürekli yeniden kurma cesaretini gösteren insanı referans alır.”

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ

Azra Aysen Şahin

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

Orde İmpose

İnsan, her çağda kendi sınırlarından taşarak sonsuz bir hareket hâlinde ilerler. Dijital çağın rasyonel aklı ise bu sürekliliği keskin çizgilerle çevreleyip katı kurallara hapsetmek ister. Bu yapıtta gördüğümüz şey; insanın içinde taşıdığı ölümsüz canlılık ile teknolojinin ona giydirmeye çalıştığı dayatılan düzen arasındaki gizli gerilimin şekillenmiş halidir. Ancak bu kırılma bir son değil, insanın kendini yeniden tanımlamasıdır. Teknolojinin dayattığı sınırlar akışı bölse de insanın içindeki sonsuz form, o boşluktan sızarak kendi yolunu yaratmaya devam eder.

Işıl Afaçan

■ ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

Sonun İçinde

“Bu figür bir sonuca ait değil.

Tamamlanmış, sabit ve değişmez bir beden fikrinden uzaklaşıyor. Form bozulup genişliyor, çözülüp yeniden kuruluyor. Ancak canlılık hep devam ediyor.

İnsan bedenini çoğu zaman sınırları belirli bir yapı olarak düşünüyoruz. Oysa bugün teknoloji, biyoloji, yapay üretim biçimleri ve değişen kimlik anlayışları, insanı tek bir forma indirgemeyi giderek daha da zor hâle getiriyor.

Bu çalışma, insanı sabit bir varlık olarak değil, sürekli yeniden tanımlanan bir süreç olarak ele alıyor ve burada deformasyon bir kayıp değil; dönüşümün görünür hâli oluyor.

Figürün değişen yüzeyi ise insanın değişen olasılıklarını temsil ediyor. Çünkü insanı insan yapan şey belirli bir biçimi koruması değil, yeni biçimlere rağmen varlığını sürdürebilmesidir.

Bu nedenle bu heykel, bir bedenın temsili olmaktan çok, dönüşümün kendisine dair bir öneri niteliğinde.

Form sonsuz değil çünkü değişmiyor.

Form sonsuz çünkü değişmeye devam ediyor.”

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ

Muhammed Enes Yetişkul

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

La Responsabilité D'être « Moi »

Yeryüzündeki her şahıs, kendi benliği dahilinde verdiği her karar ve gerçekleştirdiği her eylem ile dallanıp budaklanan bir fraktala sahiptir. Kimliğini muhafaza etmek, bireylik algısından kopmamak ve “ben” olmaya devam etmek uğruna söylenen her söz, atılan her adım, akla getirilen her düşünce eski benliğin yerini alan yeni ve farklı bir kimlik yaratır. Her saniye büyüyen, gelişen ve değişen insan, Theseus'un gemisi misali, değiştikçe hem bu “ben, birey” inancını korur, hem de önceki versiyonlarından bambaşka bir forma bürünür. Şimdiki “ben” ile olduğu kadar birbirleriyle de çatışan ve çelişen o sayısız eski “ben” halleri ise zamanın baloncuklarında, anılarda hapsolür. Kişi tam şu anda ne kadar “ben” olursa olsun, geçmişte olduğu ve gelecekte olacağı “ben” kalabalığının gölgesinde kalmaya, var olduğu sürece mahkumdur. Geçmiş “ben”lerin yasını tutar, yüklerini sırtında taşır yahut onlara dayanarak güç alır, gelecek “ben”lerin ise hayaline tutunarak amansızca mücadele eder, ta ki bütün o kimlikler tek bir isimde harmanlanıp hatırlanacak nihai bir “ben” kalana dek. Nihai beni hatırlayacak olan ise “ben” değil, geride kalanlardır.

Banu Tuğçe Öztopaç

■ ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

01

“Hayat 0 ve 1’lerden oluşur. Heykelime sesini veren bu düşünce; Hiroyuki Sawano’nun ‘ol’ yapıtıdır. Evren, en katı dijital sistemden daha net bir zıtlıklar matrisinin üzerine kuruludur; sevgi ve nefret, varoluş ve yok oluş. Yaşam döngümüz, bu uç kutupların birbirini dengelemesi ve çarpışmasıyla akar.

CONTINUE...

Bu kendini anlatan döngünün sadece bir kesitidir. Metal, sıcak maviliğini soğuk bir insan suretine taşır. Bu sakinlik, siber çağın eşliğindeki insanın yeni ifadesidir.

Bütün yaşamımız ve içimizde taşıdığımız sonsuz olasılık insan zihninde bir ağa dönüşür. Her şerit bir olasılık çizgisi, her kesişim noktası dijital evrendeki 1 bit. İnsan milyarlarca olasılıkla biriken bu bitlere dönüşür.

Ancak geliştirdiğimiz her sistemle birlikte, teknolojiyi yavaş yavaş kendimizin yerine koyuyoruz. İnsan formu değişiyor, mekanik etimizi yırtıyor, endüstriyel soğukluk, ruhun yeni kabuğu oluyor. Köklerimiz topraktan siber ağlara doğru uzanıyor.

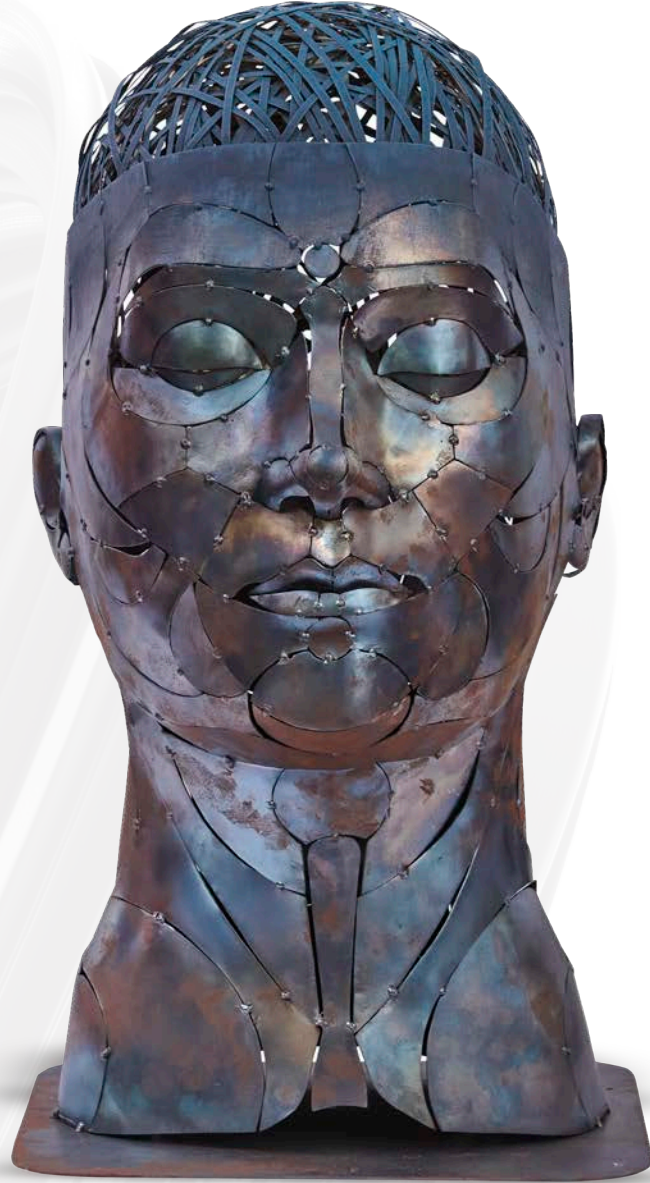
COMMAND: ALT-ESC

Tasvire dönüşmüş bu melodi, -sistemi açık veyahut kapalı- geleceğin ve şimdinin sınırında duran bir insan portresidir. Sen varsın ya da yoksun.

ENC-ODE YOUR EXISTENCE.

01111111 01001001

STATUS: ACTIVE”

ERDEMİR ÖZEL ÖDÜLÜ

Özden Dursun

MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ ■

İsimsiz

Eser, insanın başkalarıyla kurduğu ilişkiler aracılığıyla sürekli dönüşen kimliğini ele alır. Bir figürün diğerine sırtından yaslandığı kompozisyon, etkileşim ve ortak denge fikrini temsil ederken, boşluklarla kurulan parçalı form tutumu, insanın tamamlanmış değil, her temas ve deneyimle değişen, yeniden biçimlenen bir oluş halini yansıtmaktadır.

Ferhat Taş

■ MARMARA ÜNİVERSİTESİ

İşportacı

Bu çalışmada, sınırları silikleşmiş, belli belirsiz bir figür aracılığıyla modern insanın bu dönüşüm süreci somutlaştırılmaktadır. Figürün sunduğu masklar; teknolojinin ve dijital etkileşimin insana vaat ettiği sonsuz kimlik olasılıklarını, alternatif personaları simgeler. Bu masklar da insanın doğduğu yere değil, seçtiği sonsuz hayallere ait olma arzusunun birer yansımasıdır. Dövülerek kullanılan metalin dokusu ve plakaların üst üste gelmesi malzemenin kendi dilini vurgular. Heykel, yerel gerçeklik ile küresel olanın sunduğu yapay kimlikler arasındaki tezatlığı ve geçişkenliği sorgular.

ERDEMİR ÖZEL ÖDÜLÜ

Deniz Aydın

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

Olea Europaea: Hallux Et Pollex

“İnsan, yaşadığı dünyaya yalnızca uyum sağlayan değil, onu dönüştüren ve bu dönüşüm içinde kendisini de yeniden tanımlayan bir varlıktır.

Kimliği tek bir anda oluşmaz; yaşadıkları, kayıpları, bilgisi ve deneyimleriyle sürekli değişir. İnsanın hikâyesi, tamamlanmış bir varlığın değil, sürekli oluş hâlindeki bir yaşamın hikâyesidir.

Bu eser, insanın bu dönüşümünü zeytin ağacının üzerinden düşünür. Yüzyıllar boyunca rüzgâra, kuraklığa, yangına ve zamana maruz kalan zeytin ağacının gövdesi bükülür, yarılr, kıvrılır; fakat yaşamayı sürdürür. Her çatlak, her çıkıntı ve her kıvrım, geçmişten kalan bir izdir. Ağacın bedeninde biriken bu izler, yaşanmışlığın kayıtlarına dönüşür.

Heykelin kökleri ayak parmaklarıyla başlar. Ayak, insanın yeryüzüyle kurduğu ilk temastır; yürüyüşün, göçün ve dünyada iz bırakmanın başlangıcıdır. Gövde yükseldikçe insan bedeni ile ağaç formu birbirine karışır. Dalların uçlarında beliren parmaklar ışığa ulaşmaya çalışan sürgünler gibi keşfe, bilgiye ve üretime uzanır.”

Ömer Arda Başarır

■ MARMARA ÜNİVERSİTESİ

Kök

Kökler ile bağlanan figürler bireyin yaşam boyunca üstlendiği kimlikleri, ilişkileri, değişimleri ve dönüşümleri temsil eder.

Yükselen hareket insanın bitmek bilmeyen arayışını ve sürekli değişimini öne çıkarır.

Birbirine eklenen figürler ise insanın sonsuz sayıda deneyim ve form içerisinde var olabileceği fikrini görünür kılar.

Figürlerin paslı, dökük ve dayanıksız görünümünün altında geride bırakılmış bir koza görüntüsü aranmaktadır.

Sarmallar ile açılan bedenler diri görüntüyü engellemek amacıyla diğer geniş yüzeyli formlardan uzak tutulmuştur.

SERGİLEME

Sonsuzdan Bir Önce

Katmanların arasında kalan yüz, tamamlanmamış bir dönüşümün içinde var olmaya çalışır. Keskin formlar büyüdükçe sınırlar silinir; insan, kendi yarattığı çağın içinde yeniden biçimlenir. Her parça başka bir ihtimale açılırken, geriye tek bir hâl değil, sonsuza doğru çoğalan bir varlık kalır.

Kerem Tozkoparan

■ ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

Gılgamış'ın Eli

İnsanın sonsuzluk arayışı, kendi ölümlülüğüne ve zamana karşı verdiği çaresiz bir mücadeledir. Tarihin en güçlü kralı Gılgamış bile olsanız, avucunuzda tutup her şeyi değiştireceğinizi sandığınız o ölümsüzlük otunu bir anlık gafletle kaptırdığınızda, insanın doğa karşısındaki mutlak acizliğiyle yüzleşirsiniz. Bu yapıtta, yaşamın durdurulamaz döngüsünü simgeleyen "Bitki" ve ona uzanan "El", insanın o muktedir ama kırılğan iradesini temsil eder. Heykel, ölümsüzlüğü bulma zaferini değil, onu elinden kaçıran insanın o trajik ve aciz anını dondurur; çünkü insanın tek gerçek sonsuzluğu, asla kazanamayacağını bildiği bu yenilgi dolu arayışın kendisidir.

SERGİLEME

Dilara Yerlikaya
ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

Heteroself

İnsan, tarih boyunca kendini beden üzerinden tanımladı. Ten, yüz, hareket, ses; varoluşun en temel kanıtlarıydı. Oysa bugün insanın sınırları, yaydığı sinyallerle bedeni aşarak görünmez alanlara yayılıyor. Teknolojiyle birlikte insanın kimliği de bir bütün olmaktan uzaklaştı: dijital, sosyal, yapay katmanlar adeta bedenlerimize işledi. Gerçek ile simülasyon, organik olan ile yapay olan arasındaki sınırlar giderek geçirgenleşiyor. İnsan artık yalnızca doğanın bir parçası değil; aynı zamanda kendi ürettiği teknolojik evrenin içinde yeniden şekillenen bir varlık ve o ilk kez tek bir forma ait olmaktan çıkıyor. Sürekli değişen, yayılan, dönüşen ve kendini yeniden üreten bir yapıya dönüşüyor.

Arda Ege Ağgez

■ MARMARA ÜNİVERSİTESİ

SERGİLEME

Sembol

Zillerin birbirine geçerek oluşturduğu, kilitlemiş bütünlük, sonu olmayan döngüsel bir sürekliliğe işaret eder. Ses ve titreşim üretmek için fiziksel bir darbeye ihtiyaç duyan nesnenin asli işlevinden koparılmasıyla, zamana bağlı işitsel duyu kesilmiş ve ritmik bir forma dönüşmüştür.

Her bir zilin üzerindeki farklı dokular ve parlamalar, "bireyleşme" sürecindeki, darbelerin bir karşılığıdır. Ortak bir arketipi paylaşan formlar, kendi titreşimlerini boğarak statik bir gerilim yaratır. Bu durum, ortak bir temelden gelen bireyin, kendi içsel deneyimleriyle inşa ettiği benzersiz ve ucu açık varoluş döngüsünü temsil eder. Ziller artık işitilmez; döngüsel formun izlerinde görünür hale gelir.

Onur Kaya

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

*Ama zamanla kendi yarattığımız
savaşlara,
hırslarımıza ve korkularımıza yenildik.
Sonsuzluğu ararken kendimizi sonsuz bir
döngünün içine hapsedtik.*

Yüzyıllar geçti.

*Topraktan şehirler,
taştan uygarlıklar,
düşünceden makineler doğdu.*

*Daha uzağa gitmek,
daha yükseğe çıkmak,
daha fazlasına ulaşmak için.*

*Ama insan ne kadar ileri giderse gitsin,
yarattığı her yeni formda hep
başlangıcını hatırlaması lazımdı.*

*Burada Havva yalnızca ilk kadının adı
değildir;*

*güzelliğin, üretmenin, çoğalmanın ve
hayat vermenin adıdır.*

*Tüm hikâyemizin başlangıcı,
sonsuzluk arayışımızın kaynağıdır.*

*Belki de sonsuzluk ileriye doğru uzanan
bir çizgi değildir.*

*Belki de sonsuzluk;
değeri zamanla eksilmeyen,
kaybetmekten korktuğumuz,
korumaya çalıştığımız bir aşktır.*

Havva

Havva ile başladı tüm hikâyemiz.

*Sonsuzluğa ulaşma çabamız,
bu uğurda büyüyüşümüz, küçülüşümüz,
yaratışımız ve yok edişimiz...*

*Yaşam verip yaşamı avuçlarımızın içinde
büyütmek isterken onu hapsedişimiz
ve kaybedişimiz,*

her kaybedişten sonra yeniden arayışımız.

İlk nefes, ilk merak, ilk korku, ilk umut...

*Belki de bizi sonsuzluğa taşıması gereken
buydu.*

*Fakat insan, sahip olduğu ile yetinmeyi
hiçbir zaman öğrenemedi.*

*İnsan dediğimiz o sonsuz hikâyeye, bir
kadının içinde filizlendi.*

Zeliş Yağmur

■ ATATÜRK ÜNİVERSİTESİ

SERGİLEME

Üç Dal Çelik

Bu çalışma organik form ile endüstriyel malzeme arasındaki gerilim üzerinden kültür ilişkisi sorgular. Çelik yükselen yaprak formu, yaşamın büyüme ve dönüşüm potansiyelini temsil ederken; geometrik küpler insanın düzenleme ve kontrol etme arzusuna gönderme yapar. Formun üç noktadan desteklenmesi, dengenin ancak farklı güçlerin aralığı ile mümkün olabileceğini vurgular. Eser, doğanın uyum sağlama varlığını metaforik bir dille ele almaktadır.

Feyza Nur Turhan

TRAKYA ÜNİVERSİTESİ ■

İçimdeki Döngü

Bu çalışmamda insanın sürekli değişen ve gelişen yapısını anlatmak istedim. Kullandığım kırmızı renk, insanın duygularını ve içindeki gücü temsil etmektedir. Formun belirli bir başlangıcı olması ama bitişinin olmaması ve döngüye girmesi, insanın yaşam boyunca devam eden değişimini ve sonsuz potansiyelini simgelemektedir.

Birbirine dolanan ve kesişen çizgiler, insanın hayatı boyunca karşılaştığı deneyimleri, kurduğu ilişkileri ve yaşadığı dönüşümleri ifade etmektedir.

Eser, her açıdan farklı bir görünüm sunarak insanın çok yönlü ve sürekli değişen doğasına dikkat çekmektedir.

“İçimdeki Döngü” adlı bu çalışmam ile insanın tek bir kalıba sığmayan, sürekli dönüşen ve gelişen yapısını soyut bir biçimde yansıtmayı amaçladım.

Efe Yaşar Baysal

■ ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

Ouroboros

Ouroboros, kendi kuyruğunu yiyen kadim yılan, burada yalnızca bir mitolojik sembol değil; insanın kendi üzerine kapanan, kendini tüketirken yeniden üreten doğasının temsilidir. İnsan, geçmişini yok ederek değil, onu içine alarak var olur. Her son, bir başlangıcın hammaddesine dönüşür.

Formun sonsuzluğu ise, yaşamın doğrusal değil döngüsel yapısına işaret eder. Kimlikler, anılar, arzular ve korkular sürekli olarak birbirini doğurur. Birey aynı kalmaz; fakat dönüşümün sürekliliği içinde yine kendisi olmaya devam eder.

Ouroboros burada bir paradoksu taşır: İnsan hem yaratan hem yaratılan, hem tüketen hem tüketilen, hem başlangıç hem de sondur.

Elçin Yaren Çakırlar

MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ ■

Arayüz

İki figür arasında uzanan basamaklar, insanın kendine ve başkasına ulaşma çabasının somutlaşmış hâlidir. Bu geçit, yalnızca iki varlığı değil; geçmiş ile geleceği, deneyim ile dönüşümü, fiziksel olan ile görünmeyen katmanları da birbirine bağlar. Çeliğin yeniden şekillenerek farklı formlara bürünmesi gibi insan da ilişkileri, deneyimleri ve teknolojinin oluşturduğu yeni gerçeklikler içinde sürekli yeniden tanımlanır.

Bu karşılaşma, insanın tek başına değil, bağlantılar kurarak gelişen sonsuz potansiyelini görünür kılar. Figürler arasındaki mesafe kadar onları bir araya getiren bağ da önemlidir; çünkü sonsuz insan, başkalarıyla kurduğu ilişkiler aracılığıyla kendini sürekli yeniden kurar ve yeni varoluş biçimleri geliştirir.

Tuba Aydın

■ MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ

İsimsiz

Bu çalışma, bir varlığın sınırlarının yalnızca bedensel hacmiyle tanımlanamayacağı fikrinden doğmuştur. İnsan; bedeni kadar hislerinden, düşüncelerinden, anılarından ve düşlerinden oluşur. Bu görünmez katmanlar, fiziksel sınırların ötesine taşarak bireyin dünyayla kurduğu ilişkiyi şekillendirir.

Eserdeki parçalanmış ve dönüşen yüzeyler, kimliğin sabit ve kapalı bir yapı olmadığını; aksine deneyimler, ilişkiler ve düşünceler aracılığıyla sürekli yeniden biçimlendiğini ima eder. Merkezden dışarı doğru açılan çizgiler ve yörüngesel hareketler ise insanın yalnızca kendi içinde var olmadığını, çevresiyle kurduğu sayısız ilişki aracılığıyla genişlediğini gösterir.

SERGİLEME

Aslı Özeltin

DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ ■

Dualite

Teknoloji, bilgiye erişimi hızlandıran, iletişimi güçlendiren ve yeni yaşam alanları yaratan, birleştirici bir ağı. Ama aynı zamanda bireyi ağının içinde kuşatarak denetim, bağımlılık ve yabancılaşmayı da beraberinde getirip kısıncasına alan sonsuz bir güç.

Dualite, teknolojinin bu iki yönlü doğasını ele alır. Eser, insanı özgürleştiren olanaklarla onu kendi sistemleri içinde sınırlayan mekanizmalar arasındaki gerilimi görünür kılar. Böylece teknoloji, ne yalnızca ilerlemenin simgesi ne de bütünüyle bir tehdit olarak değerlendirilir; çağdaş insanın varoluşunu şekillendiren karşıt güçlerin bir arada bulunduğu bir alan olarak ele alınır.

Görkem Karaağaç

■ ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

SERGİLEME

Tuzluk

Çocukken parmaklarımızın ucunda sakladığımız, içine sırlar, komik itiraflar ve gelecek tahminleri yazdığımız kağıt bir 'tuzluk', bugün endüstriyel bir kütle olarak karşımızda duruyor. Dışarıdaki pas, o çocukluk oyununun zamanla dış yüzeyde unutulmaya yüz tutuşunu ve eskilişi; içerideki ayna gibi parlak yüzey ise hafızamızdaki o ilk günkü canlılığı koruyor. İzleyici bu parlak yüzeyde kendi yansımasını bulurken, çocukluğun o uçucu oyun formunu zamana direnen sert bir anıta dönüştürüyor.

Yusuf Demir

MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ ■

Katmanların Altında

Bu çalışma, insanı sabit ve tamamlanmış bir varlık olarak değil, sürekli dönüşüm hâlindeki bir süreç olarak ele almaktadır. Merkezde yer alan eksik ve parçalı figür, insanın kırılganlığını ve süresizliğini temsil eder. Figürü çevreleyen metal katmanlar ise yaşam boyunca oluşan deneyimlerin, düşüncelerin ve kimliklerin somutlaşmış hâlidir. Kumaşı andıran ancak sert metalden üretilen bu formlar, insan doğasındaki çelişkiyi; kırılganlık ile direnç arasındaki ilişkiyi vurgular. Eser, insanın bedensel sınırlarına rağmen sürekli yeni anlamlar ve biçimler üretebilen sonsuz dönüşüm kapasitesine odaklanmaktadır.

Furkan Keskin

■ ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

Yankı

Her değişim bir temasla başlar.

Eserin merkezindeki insan eli, biçimi dönüştüren ilk müdahaleyi temsil eder. Bu temasın etkisi, çevresine yayılarak metal yüzeylerde yeni yönler ve yeni formlar oluşturur. Açılan geometrik katmanlar, ilk temasın giderek büyüyen yansımalarıdır.

Sonsuzluk, değişmeden kalmakta değil; kendi sınırlarını yıkarak parçalarından yeni formlar doğurmaktır. YANKI, insanın dokunduğu hiçbir şeyin aynı kalmadığını; her etkinin, kendi izini taşıyan yeni biçimlere dönüştüğünü anlatır.

Vaha Açık
ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

Arayış Ne Burada?

İnsan, ezel ile ebed arasındaki sonsuz mesafede bir an kadar kısa, bir toz zerresi kadar küçüktür. Bir yıldızın ömrü, bir galaksinin devinimi ya da kozmik zamanın derinliği karşısında neredeyse görünmezdir. Buna rağmen sonsuzluğu düşleyen, ona isim veren ve onu anlamaya çalışan yine beşer şaşardır.

Belki de insanı eşsiz kılan şey büyüklüğü değil; sınırlarını bilmesine rağmen sınırsız merak etmesidir. İnsanlık tarihi boyunca evreni anlamaya çalıştı; yıldızları adlandırdı, zamanı ölçtü, haritalar çizdi, kuramlar ve teknolojiler geliştirdi. Fakat bütün bu çabanın sonunda hâlâ aynı sorunun karşısında duruyoruz: Sonsuz olanın içinde yerimiz nedir?

Belki de cevap arayışın kendisindedir.

Çünkü sonsuzluk, ulaşılabilecek bir yer değil; insanın var olduğu sürece sormaya devam edeceği en eski sorudur.

Sude Naz Ayaz

■ MARMARA ÜNİVERSİTESİ

Beş Evre

“Beş Evre”, Erdemir’in “Sonsuz İnsan, Sonsuz Form” konseptini; teknolojinin gelişimsel doğası ile insanın duygusal evrimi arasındaki paralellik üzerinden ele alır. Tıpkı teknolojinin formları sürekli güncelleyerek değiştirmesi gibi, insan ruhu da kriz anlarında duygusal bir gelişim ve dönüşüm süreci yaşar. Eser, ayrılığın beş evresini (inkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme) yalpalanarak yükselen dikey bir merdiven yapısında somutlaştırır. Tek bir düzleme hapsolmayan bu döngüsel yapı, izleyiciye her açıdan farklı bir hareket hissi sunar.

Zirvede süreçten kaçmaya çalışan figürle başlayan kütsel bütünlük, aşağıya doğru indikçe bir soğanın kabukları gibi açılarak dekonstrüksiyona uğrar. En alt evrede “kabullenme”, eriyen bir deri parçası gibi yeryüzüne tutunarak geleneksel kaide algısını yıkar ve figürün kendisini bir altlığa dönüştürür. Metal yüzeyinde ısı işlemleriyle elde edilen farklı renk tonları, bu duygusal gelişimin ruhumuzda bıraktığı izlerin ve dijital katmanlaşmanın fiziksel yansımasıdır. Eser, malzemenin sınırlarını zorlarken; sanatçının metal malzeme ile yaşadığı kopuş, savaş ve yeniden uzlaşma sürecini, insanın kendi içsel teknolojisini güncelleyerek “sonsuz formuna” ulaşma mücadelesi olarak sunar.

Mehmet Ali Çetinkaya

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

Bağlanmış

İnsanın gelişim arayışında nefsanî heveslerini bağlaması, dışarıdan olumsuz bir görüntü verse de neticesi itibarıyla insana fayda sağlar. Dışarıdan bakanlar onun bu haline üzüлüp acıyabilir; fakat onun kendisiyle verdiği savaş, ona gerçek bir özgürlük alanı sunar. Zincirle bağlanmış bir figür izleyicide olumsuz bir çağrışım yapabilir; oysa buradaki zincir, aslında nefsi temsil eder. Nefsin zincirlerini koparmak, dışarıdan bakıldığında özgürleşme gibi güzel görünse de durum sadece görünüşte öyledir; çünkü gelişmek, üretmek ve özgürleşmek fedakarlık ve zorlanma ister.

Mustafa Demirel

■ ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

İsimsiz

Sonsuzluk, ulaşılabilen bir gerçeklikten çok insan zihninin ürettiği bir düşüncedir. Eserde yer alan figür, sonsuzluğu kavramaya çalışan insanı temsil ederken, parçalanmış ve aşınmış formu bu kavrayışın imkânsızlığına işaret eder. İnsan, tarih boyunca evreni, zamanı ve kendi varlığını anlamlandırmak için sonsuzluk fikrine tutunmuş; ancak bu kavram hiçbir zaman somut bir karşılık bulamamıştır.

Figürün kendi başına yönelen hareketi, insanın cevapları dış dünyada değil, zihninin derinliklerinde arayışını simgeler. Sonsuzluk burada bir hedef ya da sonuç değil; insan bilincinin ürettiği, sınırları belirsiz bir düşünsel alandır. Eser, insanın sonsuz ararken aslında kendi zihninin sınırlarıyla karşılaşmasını ve bu arayışın hiç bitmeyen döngüsünü sorgular.

SERGİLEME

Esra Eylül Kaya
ANADOLU ÜNİVERSİTESİ ■

Sona Direenen

İnsanoğlunun evrimi boyunca içinde besleyip büyüdüğü zehir, başlangıçtan bugüne zamana kafa tutan kadim yaşamın panzehiri ile buluşuyor.

Yeni dünyalar kurmaya çalışan insan, milyonlarca yıllık bir formda kendi sonsuzluğunu arıyor. Yolunu onun damarları ile çizirken, geleceğini de ondan ödünç alıyor. Sert kabuk narin deriyi kucaklıyor. Zehir ve panzehir, geçmiş ve gelecek, tek bir formda birleşiyor.

Çağrı Kınık

■ ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

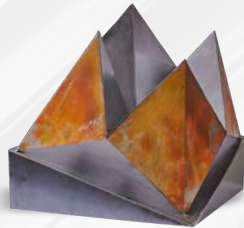
Necromorphic Continuum

Necromorphic Continuum, insan formunun ölümlle sonlanmadığını; her çözülüşün yeni bir morfolojik olasılık ürettiğini öne sürer. Eserde ölüm bir son değil, sonsuz biçim üretiminin motorudur.

SERGİLEME

**"SONSUZ İNSAN,
SONSUZ FORM"**

İLETİŞİM BİLGİLERİ

Merkez Ofis / İstanbul

Barbaros Mahallesi Ardiç Sokak No: 6 34746 Ataşehir İSTANBUL

Tel : 0216 578 8000
Web : www.erdemir.com.tr
e-posta : grupiletisim@erdemir.com.tr

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları T.A.Ş. / Ereğli

Uzunkum Caddesi No: 7 67330 Karadeniz Ereğli ZONGULDAK

Tel : 0372 323 2500
Web : www.erdemir.com.tr
e-posta : iletisim@erdemir.com.tr

ERDEMİR
9. ÇELİK VE YAŞAM
HEYKEL YARIŞMASI

